

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.4. Adduntur nonnulla ad majorem dictorum explicationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ipsi DEI Matri possit attribui: ex quo deinde proclive sit,
quantum eâ causâ eidem debeamus, recognoscere.

§. 4.

*Adduntur nonnulla ad majorem dictorum
explicationem.*

IN primis prædictas aliâsve similes loquendi formas, quibus sanctos Patres sacrosq; Doctores sapius usos esse reperimus, nemo (opinor) sic accipiat; quasi DEI Mater, etiam cum filio suo, verè ac propriè mundi redemptrix extiterit: quippe cujus merita (præterquam quod vim omnem ac dignitatem suam, à filij meritis velut à radice acceperint) etiâ cum suo quocumque valore, condignum aut æquale pretium redemptioni mundi esse non potuerint; ut in scholâ demonstrant Theologi. Neque sic, quasi per matris dolores accessio aliqua aut adjectio facta sit, ad complendum pretium illud magnum, quo empti sumus ac redempti à filio: cum hujus merita, utpote valoris infiniti, abundè sufficerent ad copiosam & superabundantem redemptionem. Verùm prædictæ SS. Patrum locutiones aliquo ex his modis universè accipiendæ sunt: ut nimirum Deipara Virgo, sive ad majorem eum divina voluntate consensionem, sive ad expressiorem cum filio suo patiente similitudinem, sive ad contestandum hac in parte incredibilem suam erga humanû genus amorem, dolores suos cum Redemptoris cruciatibus conjunxerit, eosq; pariter (quantû in se erat) pro mundi redemptione obtulerit, seq; etiam ipsa quodâmodo pro nobis immolaverit; parata etiam nostrâ causâ crucifigi ac mori unâ cum filio, si id opus fuisset, aut ita Deo complacitû esset.

Ex quibus videtur triplex potissimûm haberi ratio, secundûm quam dicatur DEI Mater ad opus nostræ Redemptionis unâ cum filio convenisse: quarum unaquæque, uti ad ipsius Virginis gloriam, & nostrum omnium consolationem facit,

facit, ita sigillatim à nobis modò explicanda est, & aliq̄ pondere autoritatis stabilienda.

Prima igitur est: quòd Virgo beata cruentæ filij sui unigeniti immolationi pro salute nostra, libens assensu sit, atq; eo assensu eum quodâmodo pro nobis in mortem tradiderit; atq; eo pacto humano generi redimendo adlaboravit.

*Dist. 48. a.
2. q. 2.*

Etenim nullo modo est dubitandum (inquit Doctor Seraphicus scribens in 1. sententiarum) *quin virilis ejus animi ratio constantissima vellet etiam tradere filium suum pro salute generis humani, ut mater per omnia conformis esset Patri.* Et de eadem loquens Joannes Gerson: *Proprium filium suum, dilectum viscerum suorum consensit crucifigi pro redemptione nostri, dans nobis illum, utique cum gaudio & exultatione, qua summam superabant carnis angustiam.* Denique Richardus à

*Tract. 2. de
Canticis.*

S. Laurentio: Tunc enim (inquit) *propter nimiam charitatem quâ dilexit nos, dedit unigenitum pro scelere nostro, & fructum ventris sui pro peccatis animarum nostrarum.* Et infra: *unde securè dici potest & credi, quòd sicut dicitur de Patre (Joannis 3.) Sic DEUS dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret pro mundo; sic & dici potest de ea: sic MARIA dilexit mundum, hoc est peccatores, ut filium suum unigenitum daret pro salute mundi.* Quibus consonat Joannes Thauler apud Blossum in Explicatione passionis cap: 6. & 13.

*L. 4. tit. Ma-
rie dilectio.*

Mich. 6.

Secunda: quòd (ut dicebamus) ad mortem pro nobis unâ cum filio subeundam paratissima fuerit; immo ad hoc ipsum sese obtulerit, si qua id ratione ad opus humane redemptionis conferre posset.

Quod cæteris expressius tradit Arnoldus Carnotensis, Abbas Bonæ vallis, ad quem S. Bernardus sub mortem, postremam suam dictavit epistolam, & qui ejusdem S. Bernardi vitæ librum secundum scripsit. Is igitur sermone, de ultimis verbis Domini, de DEI Matre cruci adstante loquens *Optabat quidem ipsa* (inquit) *ad sanguinem animæ, & carnis*

sua addere sanguinem, & elevatis in cruce manibus celebrare cum filio Sacrificium vespertinum, & cum Domino JESU corporali morte redemptionis nostra celebrare mysterium. Sed hoc solius summi Sacerdotis erat privilegium, ut de sanguine munus intra sancta inferret, nec poterat ei consors hæc esse cum aliquo dignitas, & in reparatione hominis, nulli angelo, nulli homini cum eo fuit aut esse potuit communis autoritas. Cooperebatur tamen plurimum secundum modum suum, ad propitiandum DEUM, ille Matris affectus. Hæc ibi. Quod autem ulte-
De Laudib. Maria.
 rius sermone alio significat idem autor: fortassis existimaf-
 se B. Matrem, sua ipsa morte se aliquid publico muneri redemptionis addituram: rectè eo loco admonet Franciscus Titelmannus, piè intelligendum esse; non quasi putaverit filij mortem non sufficere sine sua, aut se posse in tanto opere filio suo quasi ex se insufficienti cooperari, sed tantum quod desiderabat se quoque impendere in idem opus, in quod filius se impendebat. Cæteroqui enim (quod non observat Titelmannus) verba illa non tam Arnoldi sunt, *L. 10. in Luc.* quam Ambrosij in Lucæ caput 23. & alibi, ita scribentis: *Ep. l. 3. epist.* Aut forte quia cognoverat per filij mortem mundi redemptionem, aulæ regalis putabat se & suâ morte publico muneri aliquid addituram. Sed JESUS non egebat adjutore ad omnium redemptionem, qui dixit: factus sum sicut homo sine adjutorio, inter mortuos Liber. Suscepit quidem matris affectum, sed non quaesivit hominis auxilium. Audiatur etiam Richardus à S. Laurentio loco supra citato: Tanta fuit MARIE charitas ad nos, ut quasi gaudenter quodammodo sustinuerit mortem filij, & cum ipso desideraverit, si necesse esset, mori ob redemptionem generis humani.

Tertia: Quod filio suo ex toto corde compatiendo, ejusq; dolores in se, quoad licuit, transferendo, & sanguinem cordis cum filij sanguine commiscendo, sese etiam re ipsâ, certâ ratione, pro nobis immolaverit, & in illa cordis
 Eee sua

fui cruce & patibulo spiritus, velut hostia viva, ex filii
imitatione, pependerit.

De Laudib. Mar. Præclare enim hic Arnoldus Abbas: *Omnino tunc cum una Christi & Mariæ voluntas, unumq; holocaustum ambo pariter offerebant DEO; hæc in sanguine cordis, hic in sanguine carnis.* Et alio in loco: *Nimirum in tabernaculo illo (in monte scilicet Calvariæ, velut in tabernaculo foederis) duos videres altaria: aliud in pectore Mariæ, aliud in corpore Christi. Christus carnem, MARIA immolabat animam. Quam loquendi figuram imitatum invenio Joannem Thaulerum, dum matrem dolorum his alloquitur, quæ pro clavula capitis appono: Hic videre erant duo altaria, Pari celesti ob excellentiam Sacrificij gratissima, alterum in filio tuo, alterum in te. Et quia in sacrificio sanguinem exterius cum filio fundere non potens, decoxisti atque absumpsisti illum intus ferventissimo amoris atq; doloris igne. Atque hoc pacto sacrificium tuum pro cunctis gratia filijs (quorum ipsa mater es) fecisti atque immolasti.* Ita Thaulerus.

Expl: pass. c. 17.

Ex quibus ad extremum conficiemus, quantum debemus amantissimæ DEI Matri; & quàm illa mercedè à nobis postulet, ut ei ex animo compatiamur: ut quæ dolores illos incredibiles, non tantùm Unigeniti gratiâ, sed nostri etiam causâ susceperit, seq; ipsa pro salute nostra (quantum in ea fuit) mente promptissimâ unâ cum filio, hic patiendo, illa compatiendo, divinæ justitiæ immolaverit. *Et in hoc (inquit S. Bonaventura loco citato ex primo sententiarum) miro modo debet laudari & amari, quòd placuit ei, quòd Unigenitus suus pro salute generis humani offerretur. Et tantùm compassa est (subdit) ut si fieri potuisset, omnia tormenta quæ filius pertulit, ipsa multò libentius sustinisset.* Ita S. Doctor: pleraque eorum quæ hoc capite diximus, suo calculo confirmans.